

ARHIT. ŠOLA J. PLEČNIKA: NAČRT II. ZA CERKEV SV. MAGDALENE V MARIBORU.

Erazem je stal in čakal. Senca na njegovi levi se je gostila. Teda j se je pognal čez planico in lomil skozi vejevje in grmovje. »Stoj, stoj,« je klicalo za njim. Mladenič pa je udrl v zajedo in se drevil na slepo v noč. Za njim so spešili lovci. Erazem je čutil, da se mu pljuča zasoplajo, in se je stisnil v breg k mladi smreki. Šum preganjajočih je rastel. Daleč je sinila bakla. Erazem je pridržal sapo in stisnil meč. Nato je udaril.

»Bije,« je vzkliknilo v temi. Tri sence so odskočile. Ena helebarda je udarila na tla.

»Ali je mlad?« je klical nekdo za bojei.

»Ne ubijte ga, ujemite ga živega.«

Erazem je spoznal glas svojega očeta.

»Lupež,« je zamrmral in iskal v mrak. S stisnjenimi ustnicami je motil kletev bojcev:

»Mitten wir im Leben sind mit dem Tod umfangen...«

Nato je naskočil. Meč mu je zadell v vejo. V svitu bližajoče se bakle je sinila helebarda pred njim. Naskočil je v tretje. Helebarda ga je zajela z rilcem za obleko.

»Umri,« je sunil mladenič strahovito v

četrtu. Druga helebarda se mu je zajedla v obleko in drob in se zavrtala ogabno navzgor pod rebra.

»Meister,« je še zaklical, »fahre wohl!« in padel.

Oče se je vrgel nadenj in tulil:

»Ubit, ubit, ubit.«

Potem je stavec planil, besnel:

»Bogovca mi dajte. On ga je ubil. Zadušim ga. Lovite!«

Slep, ponorel se je gnal po zajedi v temo, lovci so drli za njim, cerkovnik z baklo jih ni dotekal. Ranjeni orožnik se mu je bil obesil na rame. Ugasnili so v mrakovih za blodnim Žigo in niso vedeli, ne kod ne kje. Mrtvi Erazem je obležal, kjer je padel. Sladka imena slovkujoč je iskala Agata po vseh štirih v zajedo. Ko je našla, je zavpila presunljivo in se onesvestila... Iz lesov je zalajalo, enkrat, drugič, zateglo, lačno in žejno. Nebo nad Krvavcem je bilo vedro. Posvetilo se je. Vzhajal je mesec...

Gnusno je dahnilo ob Agati in jo zdramilo. Vzpela se je na roke in strmela. Šest gorečih oči je gorelo blizu, zaudarjalo je po gnojnih zobeh in gnilobi.

»Erazem, brani,« je zasopla, stala, dvignila meč in udarila. Meč jo je zanesel in je ležala. Vse telo je vrgla čez mrtvega, zamižala, zahrepenela:

»Vzemi Agato, Erazem, moj mož!«

In je čutila, kakor da se ji je od strašnega objema zajedlo v rame in lakotnico. Še tesneje se je privila k mrtvemu, zastokala tiho in prešla, da ni videla nič, ni vedela. Ljubezen... Še grob preživi...

Teda j začel učitelj dramiti bogovca. S polmrtvim se je dokopal proti jutru do Mretine kočē, kjer se mu je zgrudil v tretje...

* * *

Učitelj je odprl »svinjak« in vrgel ženo z ležišča in ji velel oprezovati pred kočē. Slušala je topo in trpela mraz. Bogovcu je učitelj postlal na ženinem. Pri medlem svitu mesečine je nato razložil, kar je bil rešil bogovcu: kelih in knjigo, vino, kruh in novec. Napil se je vina in spravil novec. Tudi kelih je ogledoval, pa ga nato potisnil nezavednemu pod vzglavje. Bil je dar evangeljskih meščanov v Kranju iz roženvenške cerkve.